

Júlia

Kate Hewitt

Esküvő tévedésből

Kate Hewitt

Mona Lisa mosolya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készíteni és mindenfajta információ tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kate Hewitt, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A Júlia 849. eredeti címe: *Desert Prince's Stolen Bride*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Deák B. Miklós

© Kate Hewitt, 2012 – Vinton Kiadó Kft., 2026

A Júlia 850. eredeti címe: *The Darkest of Secrets*

(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 849-850. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-177-8

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kate Hewitt

Esküvő tévedésből

1. FEJEZET

A férfi az ablakon keresztül jött be.

Olivia Taylor ijedten emelte fel a tekintetét a takaróról, amelyet éppen összehajtott. Még túl meglepett volt ahhoz, hogy féljen. A magas, erős idegen teljesen feketébe volt öltözve, még a haját is sötét turbán takarta. Az arca azonban jól látható volt, és acélszürke szeme vad elszántságot sugallt.

Olivia mély levegőt vett, hogy sikítson, de a férfi gyorsan odalépett hozzá, és befogta a száját.

– Nem fogom bántani – mondta halkán arabul. A hangja egyszerre volt ijesztő és szelíd. Olivia a királyi család szolgálatában megtanulta a helyi nyelvet, de mivel a munkája során csak angolul beszélt a három hercegnővel, arabtudása meglehetősen gyenge volt.

Az ismeretlen férfi halkán folytatta.

– Csak tegye, amit mondok, és nem esik bántódása! Az életemre esküszöm.

Olivia mozdulatlanul állt. A férfi keze még mindig a száján volt, és minden lélegzetvételével érezte a bőre illatát. Furcsa módon Olivia nem érezte kellemetlennek ezt az illatot.

A feje zsongott. Nem tudott tisztán gondolkodni. Alig tudott lélegezni is. A sokkból fakadó merevségét pánik váltotta fel. Mintha minden lassított felvételen zajlott volna, ugyanakkor túl gyorsan történt, mert a férfi már az ablak felé tolta. A lába mintha vattából lett volna, az agya pedig kiürült.

Halina a szomszéd szobában volt. A résnyire nyitott ajtón keresztül Olivia hallotta barátnője dúdolását.

Hogyan lehetséges ez? Csak azért ment be Halina hálósobájába, hogy elrakja az estélyi ruháját, és rendet tegyen.

Halina éppen visszatért az egyik végtelenül hosszú vacsoráról, ahol a szüleivel a jövőjét beszéltek meg. Az eljegyzését. Olivia tudta Halinától, hogy nem akar férjhez menni – főleg nem egy lázadó herceghez, akivel még soha nem találkozott.

– Ő gyakorlatilag törvényen kívüli – mondta Halina, miközben sóhajtva a kanapéra vetette magát. – Egy bűnöző!

– Én azt hallottam, hogy Cambridge-ben tanult – mondta Olivia szelíden. Hozzá volt szokva, hogy Halina mindent túl drámaian kezel, a lány azonban csak idegesen forgatta a szemét.

– Már tíz éve a sivatagban él. Valószínűleg teljesen elvadult. Még azt sem tudom, hogy beszél-e angolul.

– Biztosan, ha egyszer Cambridge-ben tanult. Ráadásul csak akkor kell hozzámenned, ha visszakapta a címét, és újra a palotájában él Kalidar fővárosában – emlékeztette Olivia a barátnőjét. Négy éve volt Halina három húgának a nevelőnője, és mindent tudott a család terveiről.

Halina tízéves kora óta volt eljegyezve Zayed al bin Nur herceggel. De tíz évvel ezelőtt a herceg családját egy miniszter, egy bizonyos Fakhir Malouf megfosztotta a hatalmától. Zayed herceg – aki akkoriban éppen visszatért az egyetemről – kénytelen volt visszavonulni a sivatagba, és onnan harcolni a trónért.

Azóta polgárháborús állapotok uralkodtak az országában. Zayed kitartóan vezette lázadóit a Malouf katonái elleni harcban, de a konfliktus végének nem látszott még a vége.

Halina apja ugyan soha nem bontotta fel lánya és a trónját vesztett herceg eljegyzését, de elrendelte, hogy az esküvőre csak akkor kerülhet sor, ha Zayed újra hatalomra kerül. És senki sem tudta, mikor lesz ez...

Lehet, hogy a betolakodónak köze van ehhez az üggyhöz? De mit akar Oliviatól?

Az idegen már az ablaknál volt, és félig a párkányon ült. Egyik kezével még mindig befogta a lány száját. Forró lehelete borzongást keltett benne.

– Nem kell félnie.

Furcsa módon Olivia hitt neki, annak ellenére, hogy a férfi épp elrabolta. Fokozatosan újra működni kezdett az agya, és próbált védekezni a szorítása ellen.

– Jobb, ha abbahagyja – mondta a férfi határozottan. Olivia szíve a torkában dobogott. Ez lenne talán az egyetlen esélye a menekülésre. Ha nem sikerül...

Csakhoggy fogalma sem volt, mit akar tőle ez a férfi.

– Mondtam már, hogy nem fogom bántani. – Az idegen hangjában némi türelmetlenség csengett. – Ez lesz mindkettőnknek a legjobb.

Ami egyáltalán nem logikus. Az, hogy elrabolják, biztosan nem jó neki. És hogyan sikerült ennek a férfinak bejutnia Halina ablakán?

A sivatagi Abkar királyi palotája több mérföldre feküdt a fővárostól, vidéken. Magas fal védte, és katonák őrizték éjjel-nappal. Kutyákat is bevetettek. Hassan Amari nem bízott semmit a véletlenre, ha a családjáról volt szó. És mégis, ez a férfi most itt van – sötét, erős, és teljesen ura a helyzetnek. Valami biztosan rosszul sült el, bár Olivia nem tudta elképzelni, mi lehetett az.

A férfi felé fordította az arcát, és feltűnt neki a férfi meglepően hosszú, fekete szempillája. A szeme nem szürke volt, ahogy először gondolta, hanem inkább szürkészöld, mint a moha. Arcvonásain komor elszántság és hajthatatlanság tükröződött.

– Vigyázni fogok magára. – Egy kötelet tekert a lány derekára, felemelte az ablakpárkányra – és ledobta a sötétbe.

Olivia szíve megállt, amikor hirtelen hideg levegőt érzett maga körül, de túl rémült volt ahhoz, hogy sikítson. Aztán már egy másik férfi karjában landolt. Az illető gyorsan letette, sálát kötött a szájára, és levette Olivia derekáról a biztonsági kötelet.

A férfi, aki bemászott Halina szobájába, ügyesen leereszkedett a palota falán. Miután könnyedén landolt, kritikus szemmel megvizsgálta Olivia arcát.

– Sajnálom – mondta halkan. – Meg kell akadályoznunk, hogy sikítson.

Olivia fejében kavargtak a gondolatok. Mi folyik itt? Miért rabolják el?

A férfi ajka halvány mosolyra húzódott.

– Jöjjön – mondta, majd megfogta a könyökét, és odavitte a palota falához kötött lovakhoz.

Lovak? Hogy a fenébe akarják lovon elhagyni a palotát? Az egyetlen út a kapun keresztül vezetett, amelyet Hassan szultán katonái folyamatosan őriztek.

Amikor a férfi felültette a lóra, Olivia nem tudta, hogyan fogódkodjon meg. Halinával és a húgaival ellentétben, akik gyakorlatilag lovon nőttek fel, ő még soha nem lovagolt.

A férfi szórakozottan felhúzta a szemöldökét, és mögé ugrott a nyeregbe, így Olivia a férfi kemény combjai között ült. Karját a lány derekára fonta, és szorosan magához húzta. Olivia érezte a férfi szívverését a hátán, és a testének melegét. Illata elkápráztatta az érzékeit. Még soha nem volt ilyen közel egy férfihoz.

– Induljunk! – mondta az idegen parancsoló hangon. Olivia megdöbbenésére egyenesen a kapun lovagoltak keresztül, és egyetlen katona sem mutatkozott. Mi történhetett?

Alig távolodtak el, a férfi eltávolította a szájpecket.

– Elnézést kell kérnem, nem akartam, hogy durván bánjanak önnel.

Udvarias szavai csak még jobban összezavarták Olivíát. Hiszen ő az rablója! De most nem volt alkalmas az idő a kérdésekre. A szél zúgott a fülében, és a homok a szemébe repült. A férfi megfékezte a lovat, és a kendőt, amelytől az imént megszabadította, Olivia arca elé kötötte.

– Így jobb lesz – suttogta a fülébe.

Olivia ismét megborzongott. Érezte a férfi kemény izmait, ami biztonságérzetet adott neki.

Órák teltek el így. A férfi végig szorosan fogta, de Olivíának a folyamatos rázkódás miatt lassan már mindene fájt.

Ezüstös félhold és számtalan csillag világította meg a sivatagot. Az egyetlen hang a lovak ritmikus vágója volt. Olivia végül elaludt, fejét a férfi mellkasára hajtva, kimerülten a folyamatos rázkódástól.

Hirtelen felébredt, amikor a férfi megfékezte lovát, és kissé lazított az ölelésén. Olivia a sötétbe meresztette a szemét. Nem messze villódzó fényeket látott és tompa hangokat hallott, de semmit

sem értett.

A férfi megállította a lovat, leszállt róla, és feléje fordult.

Olivia bizonytalanul nézett le rá. Hirtelen rettenetes félelem fogta el. Úgy tűnt, megérkeztek a célállomásra, és fogalma sem volt, mi vár rá, mit tervez vele ez a férfi. Azt mondta, nem bántja, és vigyáz rá, de miért kellene hinnie neki?

– Szálljon le – mondta most halkán a férfi. – Senki sem fogja bántani. Megesküdtem rá.

– Miért...? – Olivia torka kiszáradt, ajkát és bőrét homok borította. – Miért rabolt el?

– Hogy helyreállítsam az igazságot – válaszolta a férfi, és ügyesen leemelte a lóról. – Először egyen és igyon, frissüljön fel. Aztán majd beszélünk.

Amikor Olivia lába földet ért, a gyengeségtől összeesett. Szégyellte magát, de még soha nem lovagolt, és több órán át vágtaztak.

A férfi káromkodva elkapta.

– Azt hittem, tud lovagolni.

– Micsoda? – Olivia zavartan pislogott. – Nem, nem tudok. Soha nem lovagoltam.

– Akkor úgy tűnik, a titkosszolgálatom tévedett ebben a tekintetben. – Az idegen elfordult, mielőtt Olivia válaszolhatott volna. – Suma majd gondoskodni fog önről.

Zayed al bin Nur a sátra felé indult. A gyors lovaglástól fájtak az izmai, de a szíve diadalmasan dobogott. Sikerült! Tényleg elrabolta Halina Amari hercegnőt. Most már csak feleségül kell vennie.

Komor mosollyal húzta el az ajkát, amikor elképzelte leendő apósának dühét. A lányrablás kockázatos, de jól átgondolt lépés volt. Hassan Amari tudta, hogy Zayed jó ügyért küzd. Zayed pedig tudta, hogy a szomszédos Abkarnak a teljes támogatására szüksége van, hogy véget vessenek a Fakhir Malouf elleni háborúnak – aki elvette tőle a trónt... és meggyilkolta a családját.

A jól ismert jéghideg düh megint felkúszott benne. De ennyi év után ez a harag már annyira ismerős volt, hogy szinte megnyugtatóan hatott rá.

Amikor belépett a sátorba, tanácsadója és barátja, Jahmal azonnal felugrott.

– Fiam!

– Minden készen áll?

– Igen, hercegem.

Zayed levette poros köpenyét, és letépte turbánját a fejéről. Egyik kezével végigsimította homokos haját.

– Köszönöm. Fél órát hagyom pihenni a menyasszonyomat, és én is felfrissítem magam. Utána megkezdjük a szertartást.

Jahmal kissé kényelmetlenül érezte magát, de bólintott.

– Rendben, hercegem.

Zayed legközelebbi tanácsadói kétségeket fogalmaztak meg az emberrablással kapcsolatban. Hassan Amari bosszújától tartottak. Katasztrófa lenne, ha a szomszédos ország, amely eddig a szövetségesük volt, hirtelen Zayed ellen fordulna.

De a tanácsadóit nem ugyanaz a düh és félelem vezérelte, mint Zayedet. Nem emlékeztek a testvére és apja sikolyaira, akik egy lezuhant helikopterben égtek el. Nem kellett lezárniuk gyászoló anyjuk szemét, miután a karjaiban halt meg. Nem ébredtek fel éjszaka izzadtan a véget nem érő rémálmbokból.

Nem, ők nem érthették meg. Senki sem fogja megérteni. Ez a polgárháború végtelenül sokáig fog folytatódni, ha Zayed nem lép végre, és nem alkalmaz drasztikusabb eszközöket. Fakhir Malouf nem folytathatja tovább, hogy évtizedekkel visszavesse az ország fejlődését, és reménytelenül elavult nézeteivel elnyomja az embereket. Zayednek cselekednie kellett, és az emberrablás volt az egyetlen lehetősége.

Ráadásul van rosszabb is, mint egy elhamarkodott esküvő. Csak korábban teljesíti a házassági ígéretét, ennyi az egész. Halina egyszer majd elfogadja ezt...

Fél órával később frissen megfürödve és megborotválkozva belépett a sátorba, ahová az elrabolt hercegnőt vitték. Amikor szeme hozzászókkott a lobogó gyertyák fényéhez, meglátta a hercegnőt,

aki háttal neki ült egy selyempárnán. Sötétkék, ezüstsálakkal hímzett ruhát viselt, amely eltakarta karcsú alakját. Ő azonban pontosan tudta, milyen finom és könnyű volt a karjában.

Meglepően erős vágy fogta el. Ez a házasság csak politikai okokból jön létre, de már nagyon régen volt, hogy utoljára egy nővel oszthatta meg az ágyát...

Amikor a sátorlap zizegve becsukódott mögötte, Halina megfordult és felugrott. Tágra nyílt szeme gyönyörű volt – mélykékek, sötét szempillákkal. Zayed nem számított ilyen szemekre.

De persze még soha nem látott igazi fotót a menyasszonyáról, csak néhány homályos, távolról készített pillanatfelvételt. A hercegnő teljes elszigeteltségben nőtt fel. Akkor jegyezték el őket, amikor Zayed húsz-, a lány pedig tízéves volt, de soha nem találkoztak.

Az első igazi találkozásuk körülményei nem voltak éppen boldogítóak, de ezen már nem lehet változtatni.

Zayed kihúzta magát.

– Kényelmesen ül?

A lány habozott, és kutatóan nézett rá.

– Igen – válaszolta végül. Hangja egyszerre volt lágy és rekedt. A szeme és a haja is tetszett neki, és a hosszú lovaglás után tudta, milyen karcsú és nőies az alakja. Négy dolog, amiért hálás lehet. Amúgy sem voltak nagy elvárásai. Azt mondták, hogy Halina igazi drámakirálynő, és elég elkényeztetett. Ez a nő itt azonban nem tett különösebben elkényeztetett benyomást Zayedre...

A nő nyelt egyet.

– Én... csak nem értem, miért...

Mögöttük ismét megzökkent a sátorlap. Zayed az imámra pillantott, akinek az esküvőt kell levezetnie. Zayed inkább polgári esküvőt akart volna, de akkor Malouf nem ismerte volna el a házasságot.

– Készen állunk – mondta az imámnak, aki bólintott.

Halina zavartan nézett hol az egyikükre, hol a másikukra.

– Mi... mit akarnak?

– Csak igent kell mondanod – szakította félbe Zayed nyersen. Most nem volt idő kérdésekre vagy aggályokra. Az esküvő után mindent megbeszélhetnek majd.

Halina szeme elsötétült, rózsás ajka kinyílt.

– Igen... – ismételte meg, és kérdően nézett rá.

Nem is fogja fel, mi folyik itt? De úgyis hamarosan meg fogja érteni. Zayed most nem tud neki mindent részletesen elmagyarázni. A tábor jól el volt rejtve, de lehetséges, hogy Hassan szultán már elküldte a katonáit, hogy visszavigyék a lányát. Addig pedig össze kell házasodniuk!

Az imám gyorsan megkezdte a szertartást. Zayed Halina kezét fogta. A lány még mindig elég zavartnak tűnt, de hát végül is tudja, hogy eljegyezték, nem? Zayed módszerei kissé szokatlanok voltak, de az eredmény ugyanaz lesz, mint egy nagy esküvői ünnepség után.

Amikor csend telepedett a sátorra, Zayed rájött, hogy Halina következik.

– Mondj igent! – suttogta.

Halina zavartan pislogott rá.

– Igen – ismételte rövid habozás után. Az imám folytatta, és Zayednek még kétszer fel kellett szólítania a lányt,

hogy mondjon igent.

Amikor ő következett, háromszor igent mondott, majd megkönnyebbülten és elégedetten felsóhajtott. Megcsinálta! Férj és feleség lettek.

– Most egyedül hagylak – mondta Halinának, aki még mindig teljesen zavarodottnak tűnt.

– Egyedül?

– Igen, hogy felkészülhess. – Zayed habozott, de végül úgy döntött, hogy nem ad további magyarázatot az imám jelenlétében. Később majd beszél a hercegnővel; leginkább vacsora és bor mellett, amikor már mindketten ellazulhatnak. Akkor el fogja magyarázni neki, hogy ma nemcsak összeházasodtak, hanem sor kerül a nászéjszakára is.

2. FEJEZET

Olivia úgy érezte, mintha egy nyúl üregébe esett volna, és egy őrült, ijesztő, párhuzamos világban találta volna magát. Fogalma sem volt, mi folyik itt. A sátorban úgy tűnt, mintha valamilyen szertartást tartottak volna, de milyet? A férfi folyamatosan azt követelte tőle, hogy mondjon igent, de mire? Talán váltságdíjat akar követelni a királyi családtól, és azt akarta, hogy Olivia igazolja, hogy sértetlen?

Sértetlen volt ugyan, de összezavarodott, és félt is. Ki ez a türelmetlen, de szelíd tekintetű férfi? És mit akar tőle?

Suma, a nő, aki segített neki megfürödni és felöltözni, egy másik sátorba vitte, amely minden elképzelhető luxussal fel volt szerelve. Olivia zavartan nézte a hálóinget, amelyet Suma adott neki. Szinte átlátszó, aranyfonállal átszőtt selyemből készült. Fogalma sem volt, mit kezdjen vele.

Sumát, aki időközben ismét egyedül hagyta, nem tudta megkérdezni. Először is nem értette az idősebb nő dialektusát, másodszor pedig úgysem adna neki választ.

Olivia tehetetlenül nézett körül a sátorban. Egy emelvényen matrac feküdt, amelyet kézzel szőtt selyemtakarók és pompásan hímzett párnák borítottak. Gyertyák pislákoltak, és a sátor falait lengette a sivatagi szél. Olivia lovak nyerítését hallotta. Időnként elszórtan férfihangok hallatszottak.

Mit tegyen most? A sötétben nem lenne jó ötlet elmenekülnie. Nem tud lovagolni, és nincs település a közelben. De egy szinte átlátszó hálóinget felvenni sem jó ötlet.

Lázasan töprengett, hogyan tudna mégis megszökni. Visszatér vajon a férfi? És jól beszél-e angolul? Ha igen, megpróbálhat választ kapni tőle.

Suma visszatért egy tál gyümölcssel és sajttal, valamint egy kancsóval és két aranykehellyel. Oliviát vendégként kezelték, nem fogolyként, de még mindig fogalma sem volt, mit tervez vele az elrablója. A bizonytalanság már-már elviselhetetlenné vált.

Amikor az idősebb nő meglátta a hálóinget az ágyon, rosszállóan összeráncolta a homlokát. Egy mozdulattal jelezte Oliviának, hogy öltözzön át, de ő megrázta a fejét.

– Nem! – jelentette ki világosan. Arabtudása talán nem volt tökéletes, de határozottan beszélt.
– Nem akarom felvenni.

Suma gesztikulált, és érthetetlen arab dialektusban beszélt.

– Igen – erősítette meg Olivia, amikor megértette a „szép” szót. – Igen, tényleg gyönyörű. De akkor sem akarom felvenni.

Suma nemtetszéssel rázta meg a fejét, majd eltűnt. Olivia megkönnyebbülten felsóhajtott. Nem akart egy sivatagi táborban idegen férfiak előtt egy olyan hálóingben járkálni, amely úgy néz ki, mint amit egy menyasszony viselne a nászéjszakáján.

Nyugtalanul járkált fel-alá a luxussátorban, és azon tűnődött, mikor fogja végre valaki elmagyarázni neki, mi a fenét keres itt. Mit akarnak tőle? Ha az itteniek azt hiszik, hogy Hassan szultán váltságdíjat fog fizetni érte, akkor csalódnai fognak. Hassan kedvelte őt, de csak az alkalmazottja volt.

Olivia megpróbálta elnyomni a benne felkúszó pánikot. Szívesen viszontlátta volna a szelíd, szürkészöld szemű férfit, még akkor is, ha meglehetősen megfélemlítő hatással volt rá.

Pedig most szüksége volt tiszta fejre. Valahogy ki kell derítenie, miért van itt, és hogyan tudna elmenekülni.

A sátorlap most kinyílt, és ott állt ő. Szürkészöld szeme ragyogott a gyertyafényben. Ugyanúgy volt öltözve, mint korábban: bő nadrágban és hosszú, fehér vászoningben, amely lazán lógott izmos testén.

Olivia keresztbe fonta a karját, és dacosan felszegte a fejét.

– Tudni akarom, miért hoztak ide – mondta angolul.

A férfi egy pillanatra meglepődve nézett rá.

– Nagyon jó az angolod.

Ez azért volt, mert Olivia félig angol származású. Diplomata lányaként sok helyen élt, de mivel az apja angol volt, mindig csak angolul beszéltek.

– Az angolt jobban szeretem, mint az arabot.

A férfi homlokráncolva nézett rá.

– Miért nem öltöztél át? – kérdezte, és az ágyon fekvő hálóingre mutatott.

– Miért öltöznék ilyesmibe?

A férfi ajka mosolyra húzódott. Nyilvánvalóan szórakoztatónak találta a választ.

– Mert kényelmes és szép. Olyan szép, mint te. – Odament egy alacsony asztalhoz, amely mellett két szék állt. – Gyere, együnk és igyunk valamit. – Az egyik székre mutatott. – Helyezd magad kényelembe.

Olivia megdöbbenve nézett rá. Szépnek tartja? Eddig még senki sem mondta neki ezt. Mindig is jelentéktelennek érezte magát.

A férfi leült, és lazán hátradőlt a széken. Hihetetlenül nyugodtnak tűnt – és hihetetlenül vonzónak. Olivia már a pusztá látványától is izgatott lett. Sötét, rövidre nyírt haja, gyönyörű szürkészöld szeme, egyenes orra és markáns vonásai lenyűgözték. És akkor még nem is beszéltünk a testéről... Magas volt, karcsú és izmos. Még ülve is erőt és energiát sugárzott – valamint hatalmat. Olyan volt, mint egy oroszlán, aki ugrásra készen, félig csukott szemhéja alól néz rá. Mintha fel akarná falni...

Ismét félelem támadt benne, ugyanakkor valami mást is érzett. Vágyat? A férfi tekintete olyan szexi volt! Senki sem nézett még így rá. Eddig mindig az árnyékban élt, láthatatlanul és hallhatatlanul – elfoglalt, özvegy apja keveset törődött vele, és az iskolában is kívülálló maradt.

Amióta az Amari hercegnők nevelőnője lett, szintén nem állt a figyelem középpontjában, de ez soha nem zavarta. Megszokta, hogy háttérbe húzódik. Csak most tudatosodott benne, milyen unalmas volt eddig az élete. Mintha mindig csak arra várt volna, hogy valami történjen. És most eljött az a pillanat!

Elraboltak! – emlékeztette magát gyorsan. Ez nem egy romantikus kaland!

– Követelem, hogy engedjenek el!

A férfi felhúzta a szemöldökét.

– És hová mennél? A sivatagba?

– Vissza a palotába.

A férfi arca elkomorult, bár nyugodt maradt.

– Tudod, hogy ez kizárt.

– Honnan tudhatnám?

– Túl sok minden történt. Most gyere! – A férfi megfogta a kancsót, és mindkét poharat megtöltötte, majd hozzáadott egy kis tejet egy kisebb kancsóból.

Olivia kritikus szemmel nézte.

– Mi ez?

– Arak, vízzel keverve. Biztosan ittál már ilyet, nem? Kóstold meg. Kellemesen frissítő íze van.

Olivia maradt, ahol volt. Nem akart leülni ehhez a férfihoz, és vele inni. Hiszen elrabolta őt!

– Nem szívesen fogadok el ételt vagy italt tőled.

– Tényleg? Miért vagy ilyen makacs?

A férfi szavai felbosszantották Olivíát, de éhes és szomjas volt, és nem tudta elképzelni, hogy a férfi megmérgezte volna az ételt. Butaság lenne megtagadnia magától valamit, ami jót tenne neki.

Dacosan felszegte az állát, hogy ne mutassa ki a félelmét, leült vele szembe, és elvette a poharat, amit feléje nyújtott. Eközben véletlenül megérintette az ujjait. Olyan erős volt a feszültség közöttük, hogy az egész testét elöntötte a melegség. A férfi természetesen azonnal észrevette, Olivia látta a szeme villanásából.

Espirult. Olyan naivnak, olyan ügyetlennek érezte magát! És hogy pont ő vonzza, a saját elrablója...!

– Kóstold meg – mondta neki a férfi.

Amikor Olivia a kelyhet az ajkához emelte, tudatában volt a férfi intenzív és érzéki pillantásának. Óvatosan megkóstolta az italt.